

VII Piątek Wielkanocy

Tekst Ewangelii (J 21,15-19): A gdy spożyli posiłkanie, rzekł Jezus do Szymona Piotra: «Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie więcej aniżeli ci?» Odpowiedział Mu: «Tak, Panie, Ty wiesz, że Cię kocham». Rzekł do niego: «Pasterki moje!» I znowu, po raz drugi, powiedział do niego: «Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie?» Odpowiedział Mu: «Tak, Panie, Ty wiesz, że Cię kocham». Rzekł do niego: «Pasterki moje!».

Powiedział mu po raz trzeci: «Szymonie, synu Jana, czy kochasz Mnie?» Zasmucił się Piotr, że mu po raz trzeci powiedział: «Czy kochasz Mnie?» I rzekł do Niego: «Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham». Rzekł do niego Jezus: «Pasterki moje! Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci: Gdy byłeś młodszy, opasywałeś się sam i chodziłeś, gdzie chciałeś. Ale gdy się zestarzejesz, wyciągniesz ręce swoje, a inny cię opasze i poprowadzi, dokąd nie chcesz». To powiedział, aby zaznaczył, jak śmierć uwielbi Boga. A wypowiedziawszy to rzekł do niego: «Pójdź za Mną!».

«Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham». Rzekł do niego Jezus: «Pasterki moje»

Rev. D. Joaquim MONRÓS i Guitart
(Tarragona, Hiszpania)

Dzisiaj możemy podziękować św. Janowi, i nam zostawił świadectwo osobistej rozmowy Jezusa z Piotrem: «Szymonie, synu Jana, czy miłujesz Mnie więcej aniżeli ci?» Odpowiedział Mu: «Tak, Panie, Ty wiesz, że Cię kocham». Rzekł do niego: «Pasterki moje!» (J 21,15). Szczególnie z tymi najmniejszymi, niewiernymi narodził się do życia w wierze... masz mieć pieczę, jak gdyby byłeś Mną... Gdy po raz drugi rzekł do niego: «Pasterki moje!» mówi Szymonowi Piotrowi: wszystkim tym, którzy pójdą za mną, ty masz przewodzić w mojej Misji, masz czuwać by posiadali miłość

uporządkowan?. W ten sposób, wszyscy poznaj? w tobie, ?e pod??aj? za Mn?, gdy? wol? moj? jest by? zawsze prowadzi?, szafuj?c ?askami – dla ka?dego – które ja zdoby?em.

«Zasmuci? si? Piotr, ?e mu po raz trzeci powiedzia?: ‘Czy kochasz Mnie?’ I rzek? do Niego: ‘Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, ?e Ci? Kocham’» (J 21,17).

Prowokuj?c go do naprawienia trzykrotnego zaparcia si?, na samo wspomnienie, zasmuca go. –Kocham ci? bezgranicznie, chocia? si? Ciebie zapar?em..., ju? wiesz jak p?aka?em nad moj? zdrad?, ju? wiesz, jak odnalaz?em pocieszenie wy??cznie b?d?c z Twoj? Matk? i z bra?mi.

Znajdujemy pociech? na wspomnienie, ?e Pan ustanowi? w?adz? wymazywania grzechu który oddziela, mniej lub bardziej, od Jego mi?o?ci i od mi?o?ci do braci. –Znajduj? pociech? w przyznaniu si? do mego oddalenia w stosunku do Ciebie i w kap?a?skich ustach wypowiedaj?cych uniewinniaj?cy wyrok - «Ja ciebie rozgrzeszam».

Odnajdujemy pociech? w tej w?adzy kluczy, któr? Jezus Chrystus przekazuje wszystkim swoim kap?anom – s?ugom, aby na nowo otwiera? drzwi do Jego przyja?ni. – Panie, widz?, ?e nienawi?? naprawia si? aktem niesko?czonej mi?o?ci. To wszystko prowadzi nas do uznania warto?ci niezmiernego skarbu jakim jest sakrament pokuty dla wyznania grzechów, które w rzeczywisto?ci „anty-mi?o?ci?”.